

фразата ще бѣде твърдѣ неблагозвучна, защото въ нея са съдинявать много еднакви слога.

Изобразителността на слога състои въ картинното изображение на мисълта, тъй щото мисълта да бѣде прѣдставена не въ отвлечень видѣ, а въ чувственъ образъ; на пр. на мѣсто да речемъ: *пролѣтъта съживява природата*, ний можемъ да изразимъ тѣзи мисль въ слѣдующата картина: природата съ улыбка ясна прѣзъ сѣнь посрѣща утрото на годината. Туй което Русскій единъ поетъ (Пушкинъ) изрекълъ въ стихове:

« Улыбкой ясною природа

Сквозь сонъ встрѣчаетъ утро года. »

Тукъ природата е представена като живо нѣкое същество, което са пробужда подиръ дългата зимна нощъ и привѣтливо посрѣща пролѣтъта.

(Художественныѣ условія на слога истичать отъ самыѣ свойства на езика: въ сѣка дума ний забѣлжвамы *първо* звукъ на гласа, който дѣйствува на слуха, и *второ* образа на предмѣта, който дѣйствува на въображеніето. Поради това думата вече заключава въ себя си средства за пзаящното изричанье на мисълта; человекъ само са ползува отъ тѣзи средства въ по-обширни размѣры, а именно: свойствата на отдѣлна една дума той прѣнося на цѣла рѣчь. Думата посредствомъ единъ езикъ и единъ образъ, изразява понятіе, а рѣчьта посредствомъ стройното съединеніе на много звукове и образы, изразява цѣла мисль.

(Тукъ най-напредъ ще разгледамы музикалността на слога, върху която са основава и *Стихосложението*, а сѣтиѣ ще видимъ неговата изобразителность въ тъй нареченыѣ *Тропы* и *Фигуры*.)

Законы на музикалността на слога.— Слогътъ, въ който е угазено благозвучіето, нарича са *гладкъ*,